

[Axel Kristensen.]

brønde — det gælder også andre kommuner i de større byers omegn. Kommunen solgte grunde til 10.000 kr. pr. stk.; man havde forud forhørt sig om, hvad den afgiftspligtige grundværdi af disse grunde måtte forventes at blive, og havde fået oplyst, at man måtte regne med ca. 7.000 kr., da arealerne ved udstykning havde stået til godt 1.000 kr.; men man fik efter handelen vurderet grundene op således, at den afgiftspligtige grundværdi blev 12.500 kr., og det vil i virkeligheden sige, at disse mennesker får en skat på 900 kr., medens forrentningen af det, de har givet for ejendommen, kun er 600 kr.

Det er stadig det offentlige, der tager hovedparten og hovedparten af fordyrelsen. Det ærede medlem hr. Ove Hansen købte for nylig Lautrupgård og gav 35.000 kr. for den ... (*Afbrydelse*: Millioner!) ... ja, 35 millioner — selvfølgelig, det er jo ikke små tal, det ærede medlem hr. Ove Hansen er vant til at regne med; det ved vi godt — deraf var de 5 mill. kr. vel bygningernes værdi, så er der 30 mill. kr. tilbage i grundværdi. Når det areal en dag bliver udstykket, selv om prisen til den tid ikke er steget, må man regne med, at det vil blive vurderet op til 50 mill. kr. på basis af den handel. Med grundværdistigningsafgiften af de 49 mill. kr. vil der blive en beskatning på 3½ mill. kr. om året. Det er det, det offentlige årlig tager ud af ejendommen, og derved fordyrer man de boliger og de virksomheder, der skal opføres derpå. Man er forarget over sælgere, der går med et eller andet antal millioner én gang, 20 eller 30 mill. kr., men efter dette tager det offentlige årligt 3½ mill. kr.

Jeg har fået et eksempel i dag ude fra Birkerød. Det drejer sig om en forretnings-ejendom, der ligger på hovedgaden. Den har kun et areal på 2.345 m². Den havde i 1960 en grundskyldvurdering på 124.000 kr. og en ansættelse til grundværdistigning på 55.000 kr. Den 1. september 1963 er den omvurderet, så den nu har en grundskyldvurdering på 373.000 kr. og et afgiftsplig-

tigt beløb på 304.000 kr. med afgift af grundværdistigningen. Der sidder en slagter i den butik. Hans årlige husleje stiger til 20.000 kr. om året ved beskatningen.

Man forstår, at man ikke mere tør byde den danske befolkning disse vilkår, og den højtærede finansminister er i stærk march for at komme væk fra følgerne af dette. Jeg tror, det vil være klogt at gøre det, inden vælgerne får lejlighed til at udtale sig en gang til om den slags lovgivning. Regeringen og dens partier har faktisk erkendt, at loven slet ikke har virket efter sin hensigt, ved at gennemføre kapitalvindingskatten ved ejendomssalg og ved at skærpe denne lov med den i foråret 1963 foretagne ændring.

Ganske vist omfatter kapitalvindingsloven også bygninger, men hele argumentationen om kapitalvindingskatten gik alene på fortjenesten ved de høje jordpriser. Man har således erkendt, at man ikke med grundværdistigningsafgiften rammer urimelig fortjeneste på jordhandel. Når man så endvidere gennem bebudelse af vidtgående lempelser for parcelhuse demonstrerer, at man fortsat ikke tør byde de mange parcelhusejere de uhyrligheder, som loven skaber, og når man efter fremsættelsen af vort forslag, som behandles her i dag, vil medtage udlejningsejendomme i lempelserne og derefter naturligvis ikke kan lade erhvervsjendommene ene tilbage, så bliver det alt sammen undtagelser. Hvorfor så dog ikke erkende fejltagelsen og lade loven falde helt bort? For øvrigt ville en rimelig ligestilling af udlejningsejendomme med parcelhuse være på sin plads. Jeg forstod også på den højtærede finansministers bemærkning, hvis jeg opfattede den rigtigt, at han erkendte, at der var en væsensforskel på mulighederne for lempelse for udlejnings-ejendomme og for parcelhuse. Hvorfor ikke behandle dem efter samme lempelsesregler som tofamilieshusene, hvor man lader grundstigningsafgiften efter sidste vurdering efter købet være hvilende, indtil man sælger igen? Hvis man anvendte dette på udlej-